

I. ПОЯВА НА ИСЛЯМА, ИДЕЙНО-ДОГМАТИЧНО ФОРМИРАНЕ И РАЗПРОСТРАНЕНИЕ (VII – СРЕДАТА НА VIII В.).

Времеви Период	Магриб и Андалус	Египет, Сирия	Арабия	Ирак	Иран, Централна Азия
600	643 Успешен поход към Барка и Трипол	636 Победа над византийците при река Ярмук; овладяване на Сирия 637 Завземане на Йерусалим 639-642 Овладяване на Египет 642 Завземане на Двин, Армения 649 Първи операции по море. Овладяване на Кипър	Ок. 570– 632 Мухаммад ибн Абд Аллах, “Пратеник на Аллах” Към 610 Начало на ниспославане на “словото на Аллах” и неговата проповед 622 Хиджра – преселване в Медина. Начало на мюсюлманското летоброене. 630 Овладяване на Мека 631 Пакт с християните от Наджран, който ги определя като “покровителствани” (<i>ахл аз-зимма</i>), които заплащат данък на мюсюлманската общност (<i>умма</i>) 632– 644 Халифат на Абу Бакр. Разгром на “отстъпничеството” (<i>рида</i>) 634– 644 Халифат на Омар. Начало събиране на фрагменти от записаната в Корана проповед. 644– 656 Халифат на Осман	637 Победа над иранците при Кадисия. Завземане на Ктесифон 638, 641 Основаване на Куфа и Басра. Овладяване на Месопотамия	639 Овладяване на Ахуз и Хузистан 642 Победа при Нехавенд; Овладяване на Централен Иран. Разгром на Сасанидите
650	666 Поход на запад на Укба ибн Нафи 670 Основаване на гр. Каирауан 681– 683 Поход на Укба до Атлантическия океан 695 Завземане на Картаген	660– 680 Халифат на Муауия. Начало на Омеядската династия (661-750) със столица Дамаск ок. 674– ок. 750 Йоан Дамаскин, основоположник на теологичния спор ислям-християнство Към 90-те години Строителство на “Крайната” (ал-Акса) джамия в Йерусалим 685– 705 Халифат на Абд ал-Малик. Арабският език става официален и на администрацията. Налагане на “Османовия” текст на Корана.	Към 653 “Османова” редакция на Корана 656– 661 Халифат на Али 683– 692 Втората безредица (<i>фитна</i>). Въстание на Абд Аллах ибн Зубайр с център Мека. Спадане на авторитета на Хиджас в държавното управление 684– 685– 692 Разделение сред хариджитите на “умерени” (<i>ибадити</i>) и “крайни” (<i>азраkitи</i>). Хариджитски бунтове.	642– 728 Хасан ал-Басри, улем и аскет, предвестник на суфизма. Неговите ученици Амр ибн Убайд (699– 761) и Уасил ибн Ата (поч. 748) “отделяйки се”, поставят начало на муатазилита 657 Начало на Първата безредица. Битката при Сифин. Оформяне на трите направления: суннитите, шиитите и хариджитите. 680 Гибел на Хасан ибн Али при Кербела. 684-692 Обхватни бунтове на хариджитите	651 Овладяване на Източен Иран 663– 671 Овладяване на Хорасан
700	705– 708 Овладяване на Магриба 711 Тарик ибн Зияд стъпва на Гибралтар. Разгром на вестготите 718 Овладяване на Пиринейския полуостров – Андалус 721 Завземане на гр. Нарбон (Ю. Франция) 732 Битката при Пуатие, Франция. Редов с арабското поражение при третата обсада на Константинопол (717– 718) символизира успешния отпор на християнството срещу завоевателната вълна на исляма. 734 740– 742 Въстания на хариджитите в	704– 768 Ибн Исхак, автор на най-ранната биография на Пророка Мухаммад 705– 710 Строителство на голямата джамия в Дамаск 740 Поражение на арабското настъпление във Фригия 746 Екзекуция на Джахм ибн Сафуан, основател на течението “ <i>джахмий</i> ”	748 Временно овладяване на светите места в Хиджас от хариджитите	ок. 700-767 Имам Абу Ханифа, основател на ханифитската школа-подход ок. 700 Кончина на Маабад ибн Джухани, основоположник на <i>мурджизма</i> 716 Начало на Абасидското движение 749 Хариджитски бунтове в Ирак	701 Хариджитски бунт в Иран и Ирак 709 Завземане на Бухара 710– 712 Завоюване на Белуджистан, Синд и Южен Пенджаб, достигане на р.Инд 712– 714 Завземане на Самарканд, Хорезм и Фергана 720– 724 Бунтове на хариджитите в Кирман и Сиджистан 747 В Хорасан избухва Абасидската революция, подкрепена от шиитите

	Магриба				
750		750 Погром и унищожаване на династията на Омеядите			

II. ЕПОХАТА НА ДИНАСТИЯТА НА АБАСИДИТЕ (750–1258)

Период	Андалус Магриб	Египет, Сирия	Арабия	Ирак	Иран и земите на изток
750	<p>755 Основаване на Омеядския халифат в Кордова (756– 1031)</p> <p>777–909 Хариджитска династия на Рустамидите в Тахерт (Алжир)</p> <p>789–926 Шиитска династия на Идрисидите в Мароко.</p>	<p>750 Крах и унищожение на династията на Омеядите</p>	<p>712–795 Имам Малик ибн Анас осн. маликитската школа-подход</p> <p>Ок.700– 765 Джаафар ас-Садик – шести шиитски имам, богослов и юрист. След смъртта му настъпва началното разделение сред шиитите на исмаилити, имамити и зайдити.</p>	<p>749 Прокламираше на Абу Абас за халиф. Начало на Абасидската династия (749-- 1258)</p> <p>720 - ок. 756 Ибн Мукафа, религиозен скептик</p> <p>762 Основаване на Багдад столица на халифата</p> <p>767–820 Имам Шафини - осн. шафинитската школа-подход</p> <p>780–855 Имам Ибн Ханбал - осн. ханбалитската школа-подход</p>	<p>751 Победа над китайската армия при Талас (Центр. Азия)</p>
800	<p>827–902 Овладеяване на Сицилия</p> <p>848–871 Мюсюлмански емират в Бари (Италия)</p>			<p>813–833 Халиф Мамун</p> <p>817 Опит за компромис с шиизма и неговия провал</p> <p>827 Обявяване на муатазилизма за държавна догма. Установяване на „инквизиция“ (михна)</p> <p>832 Основаване на „Дом на мъдростта“ в Багдад</p>	<p>810–870 Абу Абдаллах Бухари - съставител на знаменит свод от хадиси</p> <p>817–875 Муслим - съставител на знаменит свод от хадиси</p> <p>821–873 Династия на Тахиридите в Хорасан поддръжници на суннизма</p>
850	<p>851–859 Осъждане в Кордова на християни стремящи се към мъченическа смърт</p>	<p>868–905 Тулуниди – първата автономна династия спрямо Абасидите</p> <p>873–950 Абу Наср Фараби учен и философ „вторият (след Аристотел) учител“</p>	<p>894- края на XI в. Крайните исмаилити т.н. кармати – „болшевиките в исляма“ изграждат държава с уравниловско-общинни порядки с център Бахрейн</p>	<p>847–861 Халиф Мутауакил. Отмяна на муатазилизма</p> <p>873 Изчезване (скриване) на дванадесетия шиитски имам Мохамед ибн Хасан</p> <p>869–883 Въстание на черните роби (занджи) в Ирак</p> <p>878 Възстановяване на клаузите от Пакта с Наджран спрямо поданиците християни</p> <p>873–935 Абу Хасан Апари - виден богослов</p>	<p>867–911 Династия на Сафаридите в Систан. Впоследствие васали на Саманиди и монголи</p> <p>875–1005 Династия на Саманидите в Маверанахр и Хорасан поддръжници на суннизма</p>
900	<p>909–1171 Начало на исмаилитската династия Фатимидите в дн. Тунис</p>			<p>922 Екзекуция на мистика пантенист ал-Халладж</p> <p>945 -1055 Шиитската иранска династия на Бундите овладява Багдад и става „покровител“ на халифите</p>	<p>932–1062 Шиитска династия на Бундите в Кирман, Хузистан и Ирак</p>
950					<p>980–1037 Ибн Сина учен, философ, енциклопедист</p> <p>977–1186 Тюркская династия на Газневидите. Основана в гр. Газна (Афганистан) прераства в империя обхващаща Хорезм.,</p>

					части от Иран и Пакистан.
1000	След 1000 Ускорение на ислямизацията сред нилогичното население в Африка 1075–1086 Владетелът на Канем (Чад) Хуммай приема исляма Ок. 1050 Многобройни местни династии в Андалус			1018 „Послание“ на халифа ал-Кадир (947–1031) Осъждане на мутазилити, шиити и ашарити. Знак за утвърждаване на консерватизма	1038–1194 Тюркски суннитски султанат на Селджукидите (Хорасан, впоследствие разширение към Хорезм, Ирак и Сирия)
1050	1056–1147 Берберска д-я на Алморавидите (Мароко, Мавритания, Западен Алжир, Андалус). Столица Маракеш (осн. 1062).			1055 Селджукидът Тогул бег отстранява Буидите от Багдад в името на суннизма	1058–1111 Абу Хамид ал-Газали, богослов и философ – „съживител“ на вярата 1090–1256 Исмаилитите-хашашини изграждат архиепископ от крепости с център
1100	1126–1198 Ибн Рущд философ, учен и юрист				
1150	1130–1269 Берберска суннитска династия на Алмохадите (Сев. Африка и Андалус) Утвърждаване на суннизма в Магриба 1165–1240 Ибн Араби богослов мистик				
1200	1210–1248 Дунама Дибалс владетел на Канем (Чад)				
1250				1258 Монголите опустошават Багдад и унищожават Абасидската династия	

III. ПЕРИОДЪТ ОТ 1258 Г. ДО НАЧАЛОТО НА XIX В.

Времеви период	Андалус, Магриб Африка	Изт. Европа Балкани	Близък Изток Мала Азия	Среден Изток	Индия, Индонезия
			1260 Мамелюците побеждават монголите при Лин Джалут (Палестина) 1281–1924 Султани на Османската империя (Анатолия, Балкани, Арабски страни, Черноморски бряг, Средна Азия) 1299 Начална дата на османската държава		1206–1555 Делхийски султани (Северна Индия)
1300	1196–1549 Династия на Маринидите и Угасидите (Мароко) 1228–1574 Династия на Хафсидите (Тунис и Западен Алжир) 1307–1331 Управление на Манса Муса, владетел на Мали с център Тамбукту 1332–1406 Ибн Халдун – велик учен енциклопедист	1389 Битката при Косово 1396 Битката при Никопол, окончателно овладяване на България		1336–1405 Тамерлан завоюва и Средния и Близък Изток и Индия. Осн. на династията на Тимуридите (1370–1506) Маверанахр, Иран и Индия Мохамед Накшбанди (поч. 1389) Основател на братството Накшбандия (Туркестан)	1336–1576 Султани на Бенгалия 1346–1589 Султани на Кашмир 50–70 г. Разпространение на исляма на о-в Ява
1400	1492 Падане на Гренада, столица на Насридската династия (осн. 1230) . Завършек на Реконкистата.	1428–1792 Ханове в Крим 1444 Битката при Варна; разгром на последния кръстоносен поход 1453 Завземане на Константинопол	1402 Разгром на Османлиите от Тамерлан 1490–1574 Абу Сууд, <i>шейхулислам</i> на Османската империя.	1490 Мавзолеят на Тамерлан в Самаркан, образец на Тимуридското изкуство	1475 Навлизане на исляма на Филипините Тюркът Бабур (1483–1530), потомък на Тамерлан и Чингиз хан основава държавата на Великите могули,
1500	1511 – наши дни Шерифска династия на Саадитите (Мароко)	1526 Победа над унгарците при Мохач, овладяване	1505 Разгром на последната христ. държава Алуа в	1501–1524 Исмаил, лидер на братството	(1526–1858) прераснала в огромна империя с център Индия. Към 1550 Навлизане на исляма в Ява

	<p>1568 Въстание на морските (покръстените мюсюлмани) в Гренада</p> <p>1574 Окончателно утвърждаване на османския сюзеренитет над Магриба</p> <p>1578 „Битката на тримата крале“ при Уед Мхазин, крах на опита за Реконкита срещу Мароко</p> <p>Края на XVI –средата на XVII в. Установяване в трите северноафрикански провинции на режими на еничарските дейове</p>	<p>на Унгария и Трансилвания</p> <p>1529 Обсада на Виена</p>	<p>Нубия (Судан)</p> <p>1514–1517 Селим I разгромява шиитите Сефевиди и мамелюците.</p> <p>Овластяване на Ирак, Азербайджан, Египет, Сирия и Арабия. Отвеждане в Истанбул на последния абасидски халиф Мутауакил (1520–1566) Султан Сюлейман Кануни (Законодателят) апогей на Османската империя</p> <p>1534 Завземане на Багдад</p> <p>1536 Капитулации на Франция –търг. привилегии постепенно предоставяни и на редица европейските д-ви</p>	<p>Сефевия основава едноименна династия (1501–1732) със столица в Исфахан.</p> <p>Окончателно утвърждаване на шиизма в Иран, културен възход. Разцвет на изкуството на миниатюрите, повлияли върху мюсюлм. култура</p> <p>1572–1640 Мола Садра Ширази и Мохамед Амили (поч. 1622) видни шиитски мислители.</p>	<p>и Борнео</p> <p>1556–1605 Султан Акбар Отменя на данъка джизие за не мюсюлманите. Създава синкретична религиозна с-ма (<i>дин-и илахи</i>) целяща и обединяването на различните рел. и етн. общности, която не го надживява. Улемите и особено суфийските братства като Сирхиндия и Накшбандия я обявява</p>
1600		<p>1683 Поражение на османската армия под Виена</p> <p>1699 Карловацки мир с Австрия, Полша и Венеция – начално отстъпление от Средна Европа</p>	<p>1600–1657 Хаджи Халифе (Катиб Челеби): османски енциклопедист използвал и европейски източници</p>		<p>1640–1648 Строителство на мавзолея Тадж Махал (Индия)</p>
1700	<p>1705–1957 Династия на Хусенидите в Тунис номинално васал на осм. султан</p> <p>1710–1830 Власт на еничарските дейове в Алжир</p> <p>1711–1837 Управление на Караманлиите в днешна Либия: формално васали на османските султани</p>		<p>1703–1787 Мохамед Абдел Уахаб проповедник ханбалит в Арабия; постига договореност с Ибн Сауд (1740)</p> <p>1720–1730 „Епоха на лалетата“</p> <p>Навлзване на европейското влияние в архитектурата, бита и естетиката</p> <p>1774 Кючуккайнарджикски договор с Русия. Руския император като покровител на православните в Османската империя османския султан - на мюсюлманите в Руската империя. Зараждане на „халифските“ амбиции сред османските султани</p>	<p>1779–1925 Управление на туркменската Каджарска династия в Иран</p>	<p>1703–1762 Улемът Шах Уалиалах проповяда в Делхи съобразяване на религиозните догми с изискванията на всяко време</p> <p>1757 Начало на британското проникване в империята на Великите могули</p>
1800					

IV. НОВА И СЪВРЕМЕННА ИСТОРИЯ НА МЮСЮЛМАНСКИЯ СВЯТ. РЕФОРМАЦИЯ И ЕМАНЦИПАЦИЯ

Период	Северна Африка Зоната под Сахара	Изт. Европа Балкани	Близък Изток Мала Азия	Среден Изток	Индия, Индонезия
1800	<p>1804–1817 Движение за обновление в „халифата“ Сокото (Сев. Нигерия)</p> <p>1830 Френско завладяване на Алжир</p> <p>1832–1847 Емир Абдел Кадер шейх на братството Кадирия и</p>	<p>1804–1813 Първо Сръбско въстание</p> <p>1827 Поражение на османския флот при Наварин</p> <p>1829 Откъсване на Сърбия от</p>	<p>1798–1801 Поход на Наполеон Бонапарт в Египет и Сирия</p> <p>1805–1848 Мохамед Али основава държава, формално зависима от осм. султани (1805-</p>	<p>1834–1854 Руско завладяване на Закавказието и Средна Азия. Съпротива оглавена от Шамил (1797–1871) шейх на</p>	<p>1800 Пряко нидерландско управление над Индонезия</p> <p>1825–1830 Въстание на остров Ява под ръководството на Дипо Негоро (1875-1855)</p> <p>(1817–1897) Саид Ахмад хан –</p>

	ръководител на алжирската съпротива срещу завоевателите 1843–1860 Утвърждаване на братството Сенусия в Киренайка 1840–1864 Мюсюлманска съпротива срещу френската експанзия под ръководството на Хадж Омар (Гвинея, Нигер, Мали)	Османската империя 1821–1829 Гръцко въстание. Независимост на Гърция	1953 (Египет, Судан) 1818 Разгром на Уахабитите в Арабия 1839–1878 Епоха на Танзимата – реформи целящи модернизацията на Османската империя	Накшбендия 1844–1850 Поява и разгром на Бабисткото движение в Иран	деец на Реформацията в исляма. Основател на университета в Алигарх проповядващ неговите идеи
1850	1871 Масово въстание в Алжир 1881 Договорът в Бардо. Френски протекторат над Тунис	1878 Окупация на Босна и Херцеговина от Австро-Унгария	1859–1869 Прокарване на Суецкия канал 1882 Британска окупация на Египет 1839–1897 Джамал ад-Дин Афгани – улем, деец на Реформацията. 1849–1902 Абдел Рахман Кауакиби сирийски журналист, деец на Реформацията 1849–1905 г. Мохамед Абду, деец на Реформацията, главен мюфтия на Египет 1881-1885 Въстание на Махди. Махдистка държава (1885–1898) в Судан	Дост Мохамед (поч.1863) държавник, създател на съвременен Афганистан Края на XIX в. Тайни дружества за изучаване на Западния либерализъм в Иран	1857 Въстание на сипаите в Индия. Край на династията на Великите Могули (1858) Пряко британско управление на Индия, фаворизиращо индусите 1862–1877 Опит на Ма Хуо Лонг да създаде мюсюлманска държава в Западен Китай 1877-1938 Мохамед Икбал – поет и деец на Реформацията 1876-1948 Мохамед Али-Джинна – „баща „ на Пакистан 1888-1958 Абдул Калам Азад – държавник и деец на Реформацията в Индия.
1900	1911 Италианско нахлуване в Либия 1912 Френски протекторат над Мароко 1914–1918 Първа световна война 1920 Създаване на партията Дестур в Тунис 1920–1926 Въстание на Абдел Крим (Мароко) (1889–1940) Абдул Хамид Бен Бадис – улем, деец на Реформацията (Алжир) (1899–1935 г.), Тахар Хадад деец на Реформацията (Тунис) 1906–1974 Алал ал-Фаси общественик реформатор (Мароко)	1908 Младотурска революция 1912–1913 Балкански войни 1913 Независимост на Албания 1920 Босна и Херцеговина в Югославия 1945 Босна и Херцеговина съюзна република в СФРЮ	1922 Независим Египет 1881–1938 Кемал Ататюрк турски държавник 1922 Турция република. Отмяна на султаната. 1924 Отмяна на халифата 1924 Светска конституция в Египет 1928 Основана орг. Мюсюлмански братя от Хасан Банна (убит 1948) 1932 Независим Ирак 1932 Прокламиране на Саудитска Арабия 1873–1960 Саид Нурси: основател на движението <i>нурджу</i> (Турция) 1941 Независима Сирия 1946 Независима Йордания 1948 Прокламиране на Израел 1882–1947 Худа Шаарауи, деец на за женското движение (Египет) 1888–1966 Али Абдел Разик деец на Реформацията (Египет) 1889–1973 Таха Хусани писател деец на Реформацията (Египет) 1906–1966 Саид Кутб – публицист, философ и идеолог на ислямизма	1906 Конституция в Иран. Утвърждаване на имамитския пинизъм за държавна религия 1925–1941 Реза шах, основател на династията Пахлави в Иран (до 1979) 1921 Независим Афганистан 1917–1924 Установяване на съветска власт в Закавказието и Средна Азия. Създаване на съветски републики 30–40 г. Антирелигиозни кампании в съветските републики 1880–1939 Султан Галиев: реформатор. Опит за съчетаване на исляма с комунизма (СССР)	1912 Основане на реформаторското движение Мохамедия в Индонезия 1884–1954 Агус Салим и Усман С. Чокроаминото (1882–1934): дейци на Реформацията в Индонезия 1945 Независима Индонезия. Сепаратистки бунтове на ислямистки движения 1901–1970 Ахмед Сукарно: индонезийски държавник светски националист 1941 Осн. „Джамаат–и-ислами“ – движение, критично спрямо Реформацията. Идеолог Абу Ла Маудуди (поч.1979) (Пакистан) 1947 Независим Пакистан (Източен и Западен). Война с Индия за Кашмир, взаимни „прочиствания“ и „размени“ на население
1950	1951–1956–1958–1962 Постигане на независимост от Либия, Мароко, Тунис, Мавритания и Алжир 1963 „Войната в пясъците“ – въоръжен сблъсък между Алжир и Мароко	1970 Алия Изетбегович публикува нелегално „Ислямска декларация“ с панислямска насоченост.	1969 Създаване на Организацията на ислямската конференция. Секретариат в Джеда. Основни документи: Декларация от Мека	50-80 г. Частичен компромис и подчиняване на мюсюлманското духовенство на светската власт 70-те години	1957 Независима Малайзия 1971 Отделяне на Източен Пакистан и прокламиране на самостоятелен Бангладеш 1977 Шериятът – основа на законодателството в Пакистан 1983 Независим султанат Бруней, отделна се от Малайзия

	<p>70-те години Постигане на независимост от африканските държави с преобладаващо мюсюлманско население Сенегал, Мали, Чад, Мали, Нигер, Нигерия, Централноафриканска република и др.</p> <p>1969 Антимонархична революция в Либия. Власт на М. Кадафи – мюсюлмански радикал</p> <p>1903-2000 Хабиб Бургиба държавник модернист (Тунис)</p> <p>1979 Основане на Движение за ислямска насока (Тунис)</p> <p>70-90 г. Възход и залез на неомодернизма в алжирския му вариант, представен от популистката идеология на ФНО. Залезът е ускорен от гражда. война между властите и Ислямския Фронт за спасение (до края на ХХ в.)</p> <p>1984 Шариатът – основа на законодателството в Мавритания</p>	<p>1971 год. Утвърждаване на „мюсюлманската нация“ в Босна и Херцеговина</p> <p>1976 Конституционна забрана на „всяка организация с религиозен характер“ в Албания</p> <p>1990-1991 Възстановяване на религиозните свободи в Албания</p> <p>1990-1992 Разпадане на Югославия.</p> <p>Отделяне на Босна и Херцеговина в самостоятелна държава, оглавена от А. Изетбегович(1991)</p> <p>Проблеми за бъдещето на Косово, обитавано от албанско мюсюлманско мнозинство</p>	<p>(1981) Проект за ислямска декларация за правата на човека</p> <p>(1990), Проект за Ислямска конституция</p> <p>(1983) Членуват 57 държави</p> <p>1918-1970 Гамал Абдел Насър египетски лидер неомодернист</p> <p>70-те год. Възход и залез на неомодернизма - „арабския социализъм“ в Египет, Сирия и Ирак</p> <p>1967 Независим Южен Йемен оглавен от арабски марксист</p> <p>1971 Независимост на Обединените арабски емирства, Бахрейн и Катар</p> <p>1979 Ислямски революционери овладяват Голямата джамия в Мека и прокламират нов Махди</p> <p>1983 Шериатът - основа на законодателството в Судан.</p> <p>1989 Военен преврат с ислямистка ориентация в Судан</p> <p>След 90 те год. Съперничеството между традиционалистите уахабити и неотрационалистите в Саудитска Арабия се пренася в мюсюлманския свят</p> <p>Нач. 90 год – края на века Активизиране и разрастване на ислямистките движения и екстремистките организации в арабските страни и мюсюлманския свят. Конфликти с мюсюлманските правителства и със Запада, съгътствани с терористични акции в САЩ и Европа.</p>	<p>Аятоллах Хомейни (1898-1989) разработва теорията за учение на мюсюлманските страни, което да се предоставя на духовенството (<i>уилаят ал-факих</i>)</p> <p>1933-1977 Али Шариати: радикален ислямски мислител</p> <p>1978 Държавен преврат в Афганистан. Установяване на марксистки режим</p> <p>1979-1988 Съветска военна интервенция в Афганистан</p> <p>1979 Аятоллах Хомейни провъзгласява Ислямска република Иран. Шериатът е обявен за основа на законите</p> <p>1980-1988 Ирано-иракската война</p> <p>След 1988 междуособици в Афганистан. 1992 Шариатът – основа на законодателството. Правителство на талибаните (1996-2001) отстранени от американската интервенция след 11 септ.2001</p> <p>След 1990 Разпадане на СССР и превръщане на бившите съветски републики в независими държави: Азербайджан, Туркменистан, Узбекистан, Киргизстан, Казахстан, Таджикистан. Прокламираната от тях ислямска принадлежност се съчетава със светска политика. Конфликти с ислямистките и екстремистки групировки</p>	
<p>2000</p>			<p>11 септ.2001 Разрушаване на Световния търговски център в Ню Йорк. САЩ обявяват война на ислямския тероризъм</p>		